

Publieke huiskamers

'Na jaren onderhandelen tussen de gemeente en de zelfbeheergroep is de Laagte Kadijk opnieuw ingericht en werden in augustus 2011 de tuinperken aangelegd. Het is hier heel mooi geworden.' Deze mededeling stond in het Groenmagazine van het Huis van de Buurt Oostelijke Binnenstad Amsterdam. De uitspraak triggerde me. Waarom moet er jaren onderhandeld worden over de aanlegkosten van een klein stukje openbare ruimte als bewoners zelf bereid zijn op dat stukje een mooie tuin aan te leggen en te onderhouden? Met eigen ogen zag ik de bewoners in februari bezig met het poten van plantjes voor de natuurlijke tuin, waarvan het groen nu begint op te komen.

Het antwoord lijkt gegeven in een tekst die ik in handen kreeg van de Stichting Postzegelparken. Daarin lees ik dat de interesse van de gemeente in het realiseren van zogeheten postzegelparken sinds de crisis gewekt is. Men ziet nu de meerwaarde van investeren in deze kleine plekjes openbare restruimte in buurten. Met de invulling ervan wordt immers tegen geringe kosten maximaal resultaat geboekt in het bevorderen van sociale cohesie, het verbeteren van de leefbaarheid en de veiligheid in het publiek domein.

In de Indische buurt in Amsterdams is inmiddels een postzegelparkje ontstaan op een plek waar tot voor kort alcohol- en drugsverslaafden de dienst uitmaakten. De plek is als het ware teruggepakkt door de buurt. Er zijn nu kindertuinen, er is een schaakbord, een terrasje, en bij mooi weer zijn er elke vrijdagmiddag activiteiten. Op een tweede plek in de buurt hebben bewoners al wat vlinderstruiken geplant. En binnenkort komen daar twee buurtmoestuinen, een boomgaard met vruchtenbomen en bessenstruiken bij. Zo bouwt de buurt voort aan publieke huiskamers waar de bewoners mede verantwoordelijkheid voor dragen.

De mooiste voorbeelden van publieke huiskamers zag ik vorig jaar in New York. Daar heeft dit eigen initiatief een enorme vlucht genomen. Heel veel reststukjes in de stad (tuinen, pleintjes en inhammen) worden ingevuld met struiken, bomen, bloemen, planten en groenten, met zitjes van losse stoelen en tafels, met banken, met kinderspeelplaatsjes, installaties en fonteinen, met een poppenkast, en ga zo maar door. Vaak bewonersinitiatieven, soms overheids- of ondernemersinitiatieven. Ook als buitenstaander kun je er op vele plekken even lekker gaan zitten. Je kunt er je meegebrachte lunch nuttigen, zodat je niet voortdurend op de horeca aangewezen bent. Al struinend door de stad vond ik het een vondst.

Hier begint er wat beweging te komen, maar nog al te vaak valt mijn oog op restruimten die schreeuwen om een invulling. Restruimten die het publieke domein zoveel aantrekkelijker kunnen maken, en waarbij bewoners soms een steuntje in de rug nodig hebben.

TINEKE VAN DEN KLINKENBERG, ZELFSTANDIG ADVISEUR EN TOEZICHTHOUDER.